

גיליון 72

פברואר 2021 • שבט ה'תשפ"א

מוֹטְטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

פַּיִקֵּי כוֹתָם

אמירה אמיתי
אורית גולדמן
עמית דרבקין-חן
עדי הלמן
רינה וילנר
טלי פז
שרית פליין
קובי פרידחי
רני רוזנטל
מאט שולץ

גיליון 72 מתחיל...

דווקא בתקופה הזאת של הריחוק החברתי הכפוי, הבידוד והסגרים התחזק הצורך בקשר נקי וחדף מאינטרסים - קשר של חברות אמיתית, חברות אמת.

זאת הסיבה שבחרנו לבקש מכם יצירות בנושא "חברות", וכמו שקשה לפעמים לבחור בין חברים טובים, היה גם לנו קשה מאוד לבחור מתוך היצירות הרבות שנשלחו אינו בנושא.

בשירים ובסיפורים שבגיליון זה תוכלו לקרוא על חברים מסוגים שונים ועל דרכים רבות לתאר ולהבין את ערכה של החברות, ולחוות מתוכם יחד את רגעי היצירה של החברות, את רגעי הקסם שלה, וגם כמובן את רגעי הקושי והמבחן שלה.

קריאה מהנה,
אלירן דייין, יאיר בן-חור, רובי גורדון, עמליה ויניק

את הגיליון בחרנו לפתוח בשירה של גילי סילמן-אמואל "פסקול":

גַם כְּשֶׁגִזַּע הַצְּוֹאֵר יִתְקַשֵּׁט בְּסִימָנֵי הַזְּמַן
וּבֵין הָרֵאשׁ לְלוֹחַ הַגּוֹף יִמְתַּח וְיִקְרַע,
אַחֲרֵי שֶׁכָּבַר לְגַמְרֵי נִצָּא מֵהַכּוּוֹן
וְתִתְעַמְעַם תִּיכַת הַתְּעוּדָה –
אֶתָּה תְּמִיד תִּשָּׂא
חוּט מְקַשֵּׁר:
מִיָּתֵר.

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

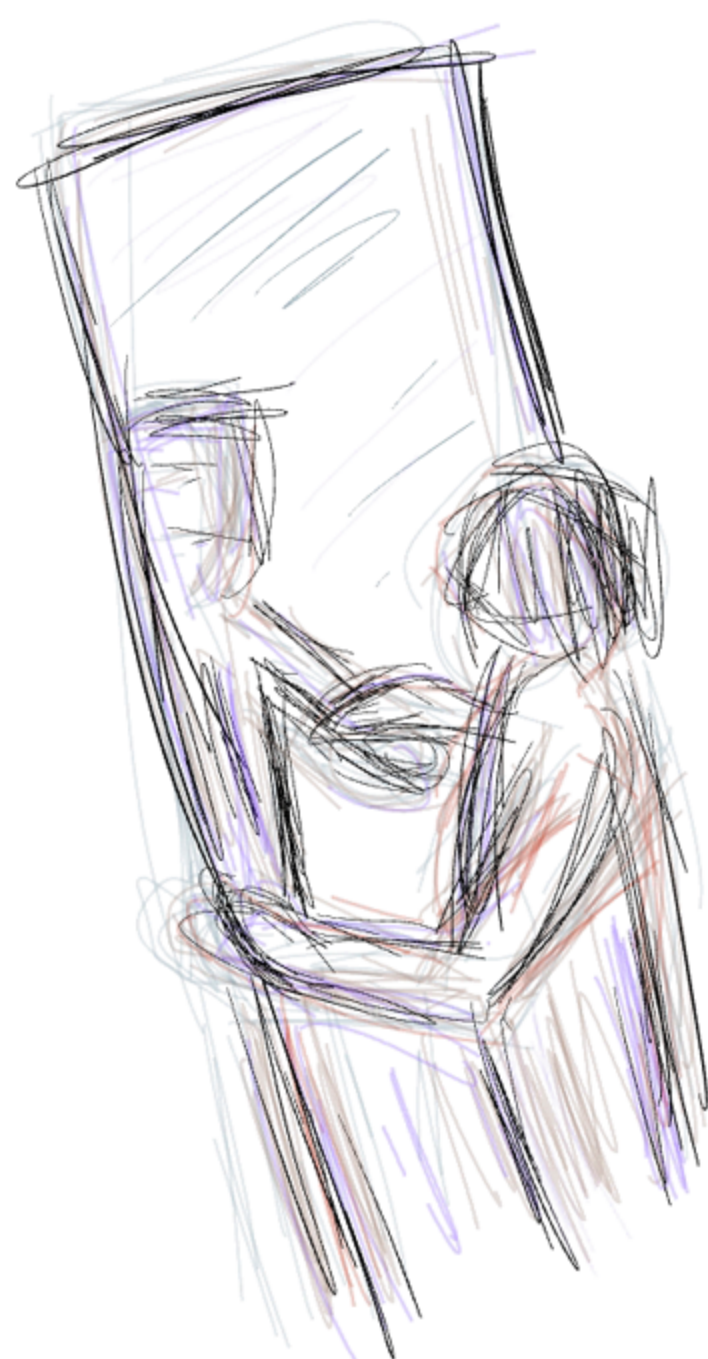
ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

ביני לבין עצמי

לו יכלתי להתגנב לעצמי
בלי ידיעתי הייתי בא אלי הביתה
בזק את הספרייה
מה תלוי על הקירות, לאיזו מוזיקה
אני מאזין... מתרחק מעצמי לרגע
ובוחן אותו,
בוחן אותי, את ההבדלים,
בזק צלקות ופצעים שלא מגלידים
סודות שאני מסתיר מפני, אולי היינו
מתקרבים, אולי הופכים לחברים.

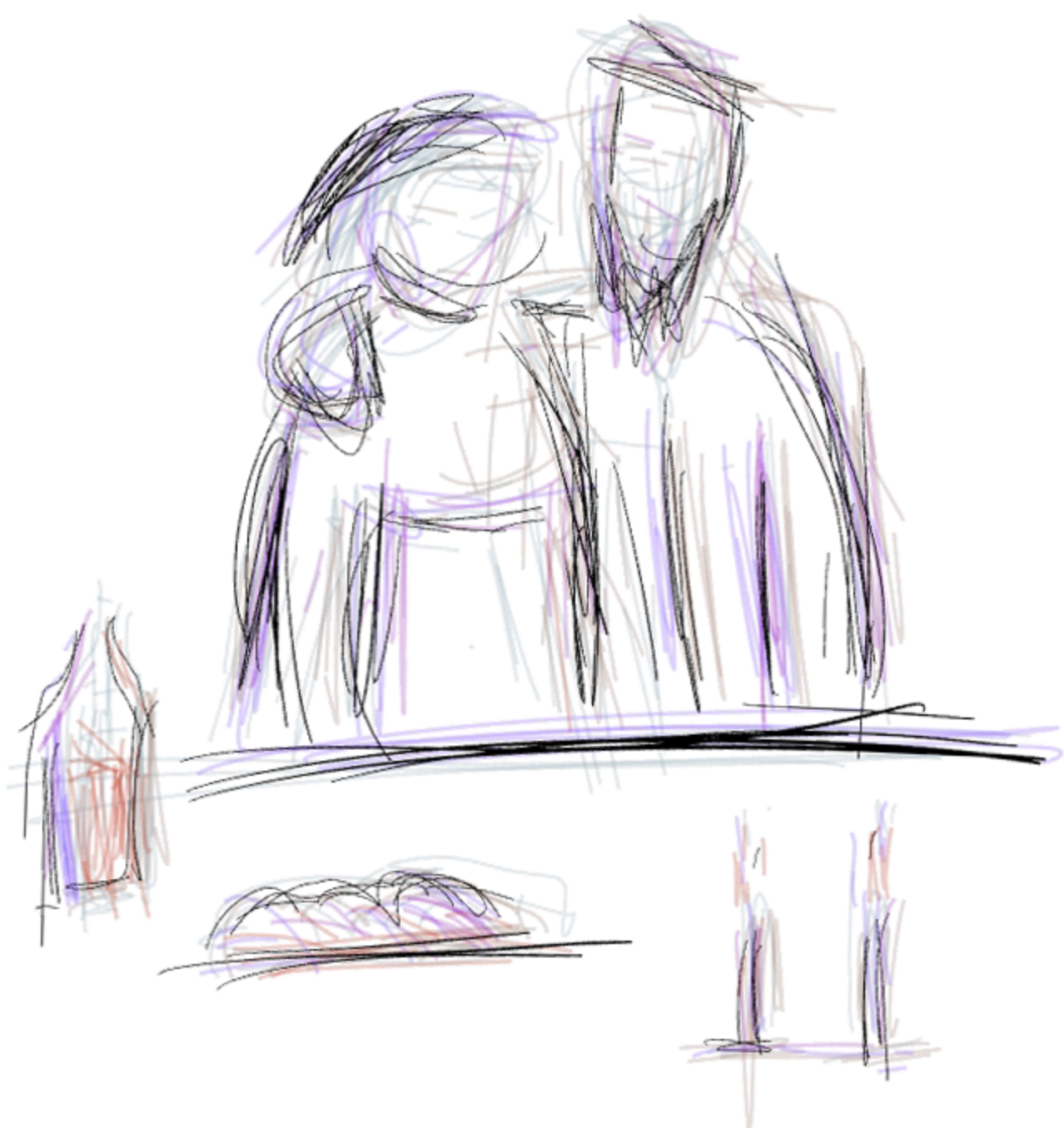

אָתָּה אֹמֵר לִי
שְׁלַחַן שַׁבָּת
תִּשַׁע שָׁנִים
שְׁלַחַן שַׁבָּת
זֶה מָה שְׁאַנִּי מִבְּקֶשׁ
אָנִי אִישׁ פְּשׁוּט אָנִי
מָה אָנִי צָרִיךְ
סוּדָה וְדָג מְלוּחַ
שְׁלַחַן שַׁבָּת.

אָנִי חוֹשֶׁבֶת אִתִּי.
תִּשַׁע שָׁנִים.
שְׁלַחַן שַׁבָּת.
סֵלֶט פֶּטְרִיּוֹת.
מִשָּׁנִים אֲנַחֲנוּ שְׁלֶשָׁה.

אֵיפֹה אָנִי כָּל הַשָּׁנִים
כָּל הַשַּׁבָּתוֹת
כָּל הַשְּׁלַחָנוֹת
כָּל הַקְּדוּשִׁים
אוּלַי בְּכִיתִי מְדִי
בְּרַחֲתִי מְדִי
אֲכַלְתִּי מְדִי
יִשְׁנֹתִי מְדִי.

אֵיךְ לֹא רָאִיתִי
אֶת הָאִישׁ הַזֶּה
הָאִשְׁלִי
מִבְּקֶשׁ מִמְּנִי
רַק:
"תְּהִי".

הלכנו יחד במבוך המסדרונות ביציאה מהקולנוע, מחזיקים את קרטוני הפופקורן הריקים, ממצמצים לאור תאורת הפלורסנט הפתאומית ושותקים. כמו אחרי כל סרט של ג'יימס בונד היו לי בראש כמה קצוות לא פתורים. איך בונד ניצל אחרי שטבע ברכב בתעלה? מה הקשר בין הצרפתי ההוא למלכת אנגלייה? והאם נערת הבונד בסרט היא אותה אחת מהסרט הקודם? אבל המשכתי לשתוק. זה כבר הסרט השני שאני צופה בו עם אדם ואני מרגיש כמו שחקן בסרט על חיי שלי, הכול מזויף. לא אמיתי.

להיות בן שמונה-עשרה ולעבור דירה זה נורא. אתה עדיין עני וצעיר מכדי לצאת מהבית של ההורים, בוגר מכדי להכיר חברים חדשים ובהחלט כבר לא בגיל של בכי והתפרצויות זעם. הרגשתי שמהו בי מת מבפנים, כאילו דניאל האמיתי נשאר בכפר סבא ולבאר שבע הגיע דניאל אחר, כבוי. יומיים אחרי המעבר לקחתי את הרכב של אבא ועשיתי סיבוב בעיר, נסעתי בשקט ברחובות, שילוב מוזר של מדבר, בנייני רכבת ישנים וקניונים. הרבה מאוד קניונים. אפילו סינמה סיטי יש פה. אימא אמרה לי שאם איכנס לסינמה סיטי של באר שבע אוכל לדמיין את הקולנוע של כפר סבא שאליו הייתי הולך כל שבועיים. "אבל אין לי פה חברים!" רציתי לצעוק לה אבל שתקתי.

ישי הצליח למצוא חמש דקות לדבר בשעת ת"ש, הוא אמר שהוא מקנא בי שיש לי כמה חודשי חופש עד לגיוס בזמן שהוא קורע את התחת בטירונות. רציתי להגיד לו שקשה לי, שרע לי, אבל ידעתי שהוא לא יבין, הוא תקוע אישם בשיזפון ואיך יצליח להכיל כאב של אדם אחר? בסוף סיפרתי לו, בקטנה, והוא אמר לי שהוא חייב לנתק. בשתיים בלילה הוא שלח לי הודעה עם קישור וכתב לי שאני חייב לנסות. מדובר באפליקציה חדשה, FLM – Friend like me קוראים לה. "אתר ההיכרויות הגדול ביותר בישראל. היחיד שעובד עם אלגוריתם שמוצא חבר מדויק עבורך".

לפי הנתונים היבשים בכרטיס של אדם, הוא התאים בדיוק. בן שמונה-עשרה, חדש בבאר שבע, שונא כל פעילות ספורטיבית והתחביב המועדף עליו: סרטים בקולנוע. אחרי שני מפגשים גילינו שיש לנו הרבה במשותף, אבל זה לא היה זה. בכל פעם שניסינו לדבר הראש שלי נדד למקומות אחרים, לפעמים היה מגיע עד כפר סבא. אני לא יודע להצביע על שום דבר רע במיוחד, אבל ככל שהסינמה סיטי בבאר שבע הייתה דומה לאחיו, הסרטים היו מרגשים פחות.

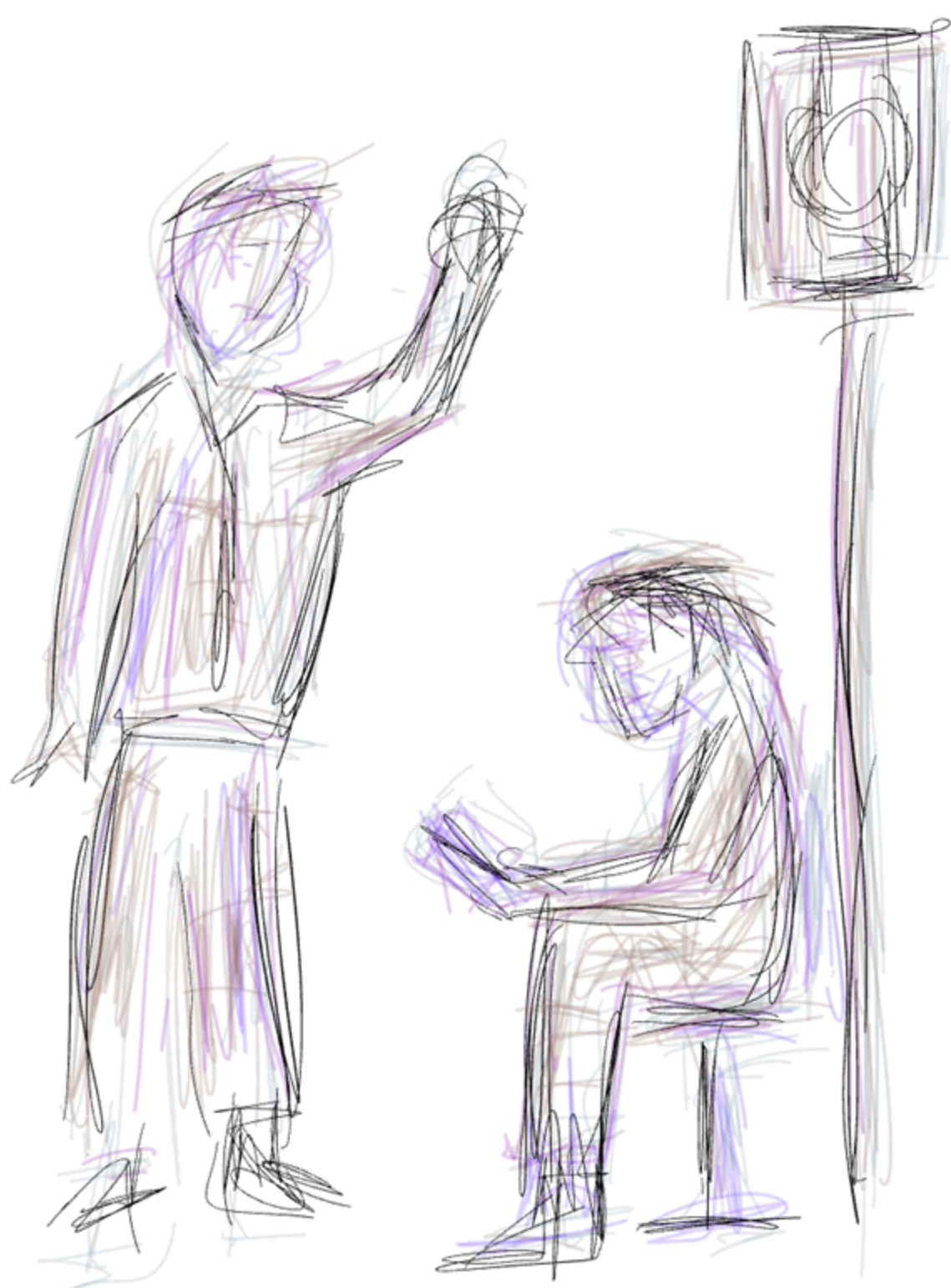
עברו כבר ארבעה חודשים והתגייסתי לצבא. לתחושת הבדידות כבר חשבתי שהתרגלתי, תוסיפו לזה צעקות של המפקדת ואת הקור של גיוס נובמבר והרגשתי שהכול אבוד. ישבנו כל החברה מהטירונות והסתכלנו בפחית שעמדה על חתיכת ענף בולט בעץ האורן שליד הש"ג. חיכינו לאוטובוסים שייקחו אותנו לתחנה המרכזית לסוף השבוע, וכל אחד ניסה בתורו לזרוק אבן שתפיל את הפחית ארצה.

הרהרתי בחברים שלי, כל אחד ביחידה קרבית אחרת בזמן שאני מנסה להחזיק מעמד שלושה שבועות בטירונות בניצנים ולצאת שפוי מספיק. חשבתי שאולי דניאל הישן של כפר סבא נשאר בין הסניף של בני עקיבא לחנויות ב-G. הגיע תורי וזרקתי את האבן. צחקוקים נשמעו כשאבן אפילו לא הגיעה לעץ. "מה הבעיה בלאט?! " צעק יבגני בחיך, הרים אבן מהרצפה ופגע בדיוק בפחית, בלי להתאמץ כמעט.

פחית קטנה נופלת על הרצפה, רבע שעה עד שהאוטובוס מגיע ובינתיים יבגני הספיק להיות המלך הבלתי מעורער של המחלקה ואני התרחקתי. התיישבתי לבדי באוטובוס ולהפתעתי יבגני התיישב לידי. מתברר שהוא גר בשכונה שלי בבאר שבע. די מהר הבנתי מדוע ה-FLM לא חיבר בינינו, יבגני היה שונה ממני בכל פרמטר שיכולתי לחשוב עליו. רוסים לא יצא לי לפגוש בבני עקיבא, ולא הייתי מתחבר בחיים עם מישהו שמשחק כדורגל כל שבת ובכלל לא הולך לקולנוע.

במקרה שיבצו אותנו באותה יחידה ומהר מאוד נהיינו חברים. למרות שהוא לא הצליח לגרום לי לשחק כדורגל, אני הצלחתי לגרום אותו איתי לקולנוע. לפעמים הוא מגיע אליי לארוחת שבת ואפילו למדתי שהוא בכלל לא רוס כשגרם לי לראות איתו משחק של נבחרת אוקראינה. גם אחרי השחרור המשכנו להיפגש ואני המשכתי להכיר חברים חדשים, מגלה בכל פעם שהטובים ביותר נמצאים במקומות שאפילו לא חשבת לחפש.

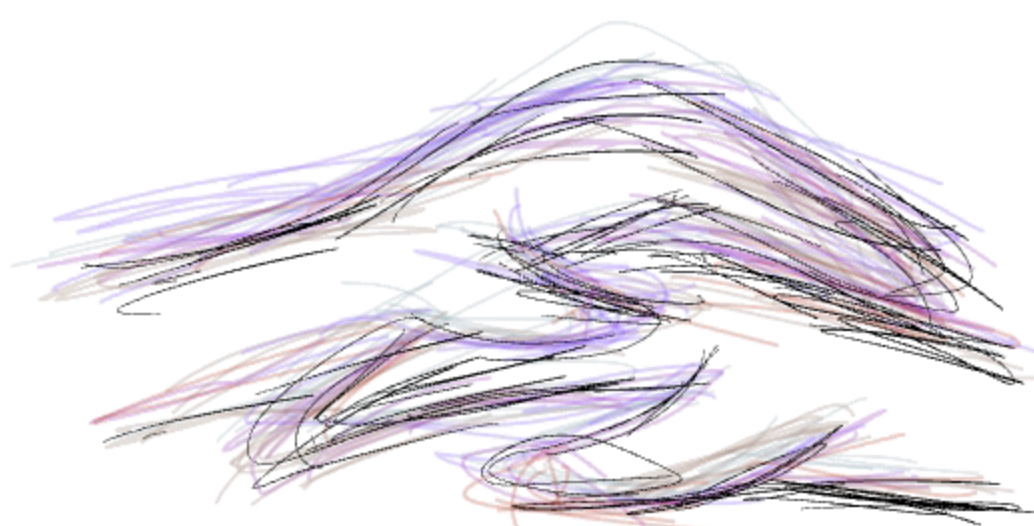

הפוככים כבו והשמים קדרו
בענן אפור התכסו.
ירח לא האיר אורו,
והעולם נדם, מחלה בקרבו.

אחי,
המחלה לא פסקה,
הגיחה כמו רוח סערה
כלתה את נפשי לאטה
ממאנת להגיע לקצה.

בגיא צלמות שכנה מטתי,
מזור ומכאוב היו מנת חלקי.
ומתוך נתיב התהום
את קולך שמעתי כמו בחלום.
ידך נגעה בי, רעי,
לא אירא רע כי אתה עמדי.

חברים לעד אנחנו,
כי זכרת ברית אחים בינינו.
פסעת אתי יד ביד לגיהנום ובחזרה
למעני הורדת את הירח לאחר עלטה.
לכתך עמי לארץ לא ידועה,
ללילה שאולי לא אתעורר משנה,
הותירה מאחור צל רפאים של מחלה
בשעת זריחת החמה.

אני לא בטוח שיהל קלט את הדיכאון שלי כשחזרנו ללימודים מהקיץ. נראה לי שהוא הניח שזה פשוט בגלל שחזרנו ללימודים מהקיץ. לא סיפרתי לו, זה לא מסוג הדברים שמספרים ליהל, הוא היה צוחק וחוזר לגיטרה.

אבל בדצמבר הוא פקד עליי להתייצב לקמפינג במדבר, "כמו בשנה שעברה, כשרותם זרקה אותך סוף־סוף, כמה כיף היה?" להבין אם יהל לועג או מפגין חיבה כלפיך היה אתגר, הוא היה החבר הכי טוב שלי כבר תשע שנים – ועדיין לא תמיד ידעתי. שלא לדבר על המורים, עלמה שהתאהבה בו קשות ושאר בית הספר שהיו אבודים מול הילת האדישות שלו.

עוד בכיתה ד', כשרק עבר לבית הספר, המורים יצאו מגדרם כדי לגרום לילד המבריק אך הביישן הזה להשתתף בדיון.

השתגעתי מזה, הוא ידע את כל החומר, קלט אותו מהאוויר, אבל כל השיעור שתק. כשהתעמתי איתו, הוא ענה במשיכת כתפיים, "אני מדבר רק כשיש לי משהו חכם להגיד". ניסיתי לעשות כמוהו ופשוט שתקתי שבוע שלם.

גם שאר הכיתה לא ממש קלטה אותו, נבו חשב שהוא יהיה טרף קל, לא נתן לו לשחק איתנו כדורגל. אז יהל, ילד בכיתה ד', פשוט הביט בו במבט לא מאיים, רק מאוכזב, מתנשא כזה, והלך לשחק כדורסל. הצטרפתי אליו.

אחרי חודשיים שקעה בי ההבנה שיהל הוא החבר הכי טוב שלי.

הוא נהג ברכב, יד אחת על ההגה ויד שנייה על החלון הפתוח, אצבעותיו טופחות בקצב המוזיקה. הוא נהג ככה באופן כללי, תמיד רגוע, אף פעם לא לחוץ, לוקח הכול בפרופורצייה, גורם לי להיראות כמו גוש כאוטי עם רגשות של ילדה בת חמש־עשרה. בידו על החלון הפתוח הוא לא יבין אם אספר לו.

בערב הדלקנו מדורה, פתחתי בעבורו בקבוק בירה, הוא הניח אותו על החול והוציא גיטרה. בהיסח הדעת ניגן cage the elephant. הוא הכיר לי את הלהקה הזאת לפני שנתיים, ואני הפכתי לאובססיבי – אז הוא שנא אותם, אמר שהם לא כאלה טובים.

אבל עכשיו הוא ניגן, ואולי המחווה החברית־מוזיקלית, בשילוב המדורה ובקבוק הבירה השני אפשרה לי לפלוט, "מה הסיכוי שאספר לך את הדפקה הכי גדולה שלי?" "אחי, אני כבר יודע שאתה הומו".

הוא שם לב לצחוק המאולץ שלי כי הרים את עיניו מהמיתרים, ואמר, "אבל על אמת, הייתי שמח לדעת".

כמו לתלוש פלסטר. "זוכר את המסיבה אצל עלמה?" המשיך. "היינו שבעה".

"אז לא מסיבה, התאספות של אנשים שדרכם עלמה רצתה להגיע אליך".

"זה מה שאתה חושב שזה היה?"

"ברור. אתה עשית בצדק וברחת משם, אבל אני הייתי האחרון שעזב. תכננתי ללכת, אבל היינו די שיכורים ולא היה לי כסף למונית, היא הציעה לי לישון אצלה. זה נראָה כמו הדבר ההגיוני לעשות". לגמתי מהבירה, "היא אמרה לי לישון במיטה שלה, חשבתי שהיא תפרוש לעצמה מזרן, אבל אחרי איזה רבע שעה היא נכנסה גם למיטה. חשבתי שזה מוזר, אבל האמת שרק רציתי להירדם".

התחרינו מבלי להביט זה בזה. ניצחתי.

"בקיצור, באמצע הלילה התעוררתי מהנשיקות שלה. לא ממש הבנתי מה קורה, ניסיתי לנער אותה ממני, לא הצלחתי לדבר. היא המשיכה, בסוף פשוט רציתי לחזור לישון או להעמיד פנים שאני ישן".

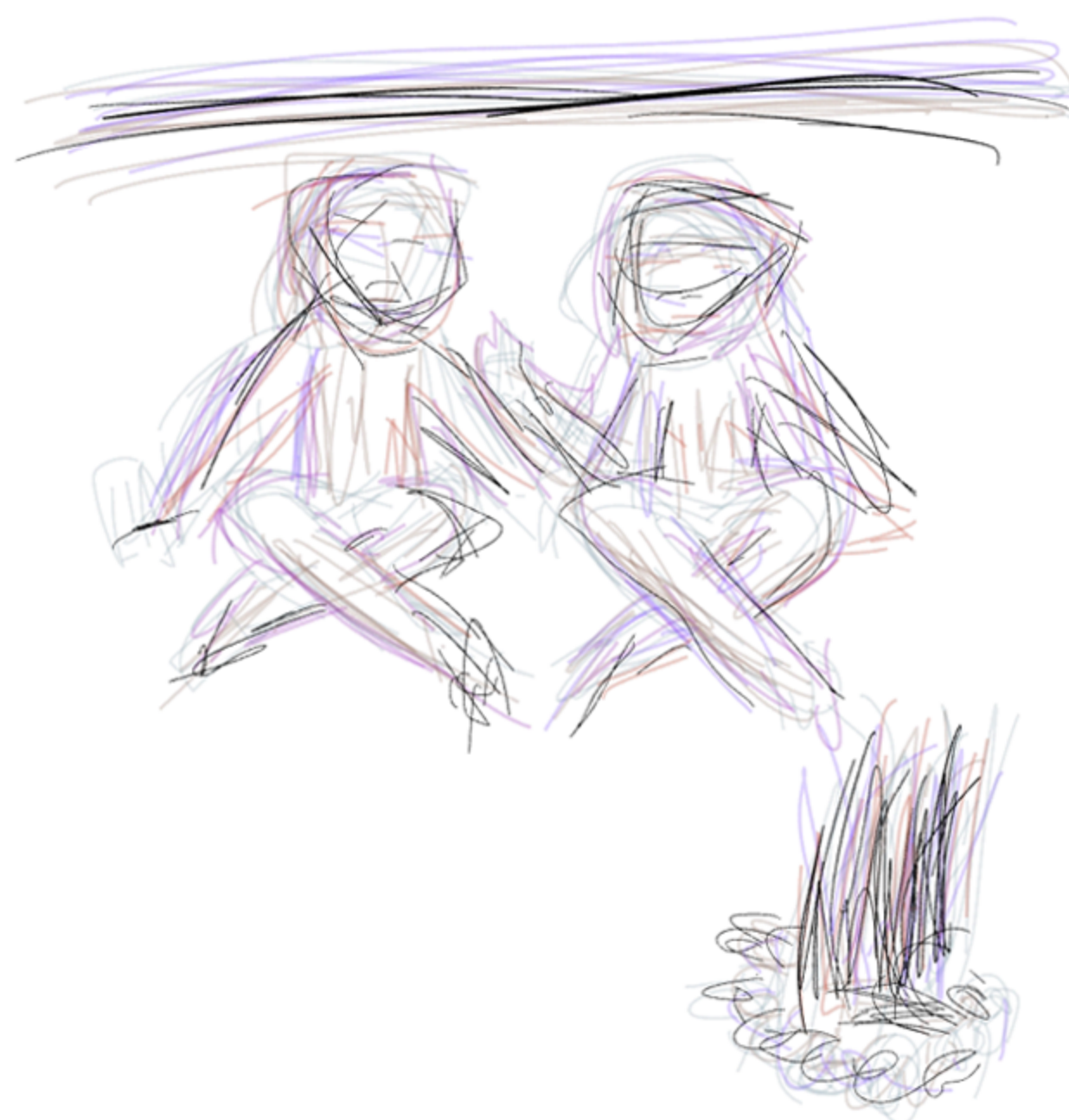
פשטתי סוויטשרט, "לא יודע, זה די שרט אותי".

יהל שתק. חשבתי שיזרוק נושא שיחה חדש וזהו, קצת רציתי שיעשה זאת.

"אין לי שום דבר חכם להגיד", הוא אמר לבסוף. "מצטער, זה כבד".

הייתי קצת המום מהכול, הבטתי בו, גבותיו התכווצו בכעס לפני שצעק אל השמיים, "עלמה בת זונה מטומטמת!"

הכרתי את יהל תשע שנים, ובכל זאת לשמוע אותו צועק היה חדש לי. צחקתי, קצת ממנו, קצת בהקלה, נדמה לי שבפעם הראשונה הבנתי שמעבר להיותנו החברים הכי טובים, יהל גם פשוט חבר שלי. משהו נרגע בתוכי.

הדמעות בוכות פעמיים

מוקדש באהבה לחברתי האהובה מיכל
שנפרדה מאיתנו לפני חודשים מספר צעירה ויפה

אָצְלָנוּ לְמַעַלָּה הַכֵּל דְּמָעוֹת.
וּכְשֶׁהָן זוֹלְגוֹת,
אָצְלָכֶם לְמַטָּה
הַכֵּל כְּטֹב
וּמְטַפֵּטֵף
וְעָצַב זוֹרֵעַ זְרָעִים
וּכְאֵב מְצַמֵּיחַ שְׂרָשָׁיִם
וְרַק הַדְּמָעוֹת
זוֹלְגוֹת מֵעֵצְמָן.

וּבִיּוֹם שֶׁהִלְכָתְךָ
הַדְּמָעוֹת בָּכוּ פְּעָמִים
פְּעַם בְּשִׁבְלֵךְ
וּפְעַם בְּשִׁבְלֵנוּ.

למדתי שמסדרונות טבעם לתעתע. מה יש בהם יותר – התחלה או סיום? הם אוהזים בקצותיהם כמה תפקודים: מוליכים, משלחים, ומנגד קולטים ומקבלים. הדיוק הזה חשוב ומחייב ערנות. מסדרון הרי מבשר משהו כסיסמוגרף המרמז על העתיד או כהבזק מהעבר. והערנות התעמעה. שלושה ימים לפני ערב ראש השנה תשע"ו, בכ"ז באלול, ליתר דיוק, בבוקר שישי שלו תקף רעש את הבית ופרע את הזמן שהתנהל במסדרונות חיינו. מאותו רגע גורלי נעשה תפקיד המסדרון חד-כיווני – מוליך, משגר ומשלח. והזמן הוסב באחת לזמן אחר, זמן חיים קצובים. עתיד מנוטרל מתוכניות קודמות נורה אל המסדרון והותיר אותן מאחור להתגוששות חסרת סיכוי על חייהן. הוא נקשר בסבך שבילי שמיים אל מסדרון אחר בעיר הסמוכה, מסדרון מתעתע בריח פרחים סינתטי ומבחיל, מסווה אדי כימו, מתובל בהם. באותו בוקר התריע רעש צורמני ומאיים. הקול נצרב בשבלולי האוזן ונפל דבר. זמן חדש פלש דרך המסדרון אל הבית והוא נדרך. שעטנו אל מקור הרעש במהירות. בקצה המסדרון מצאנו את פיטר פן החתול מוטל על הרצפה מתחת לאוסף הפורצלן השברירי. השמש עדיין לא הלהיטה את גב התריס, וקרניה הציצו בסקרנות אל הבית. למרגלות החתול לא נמצאו שברים, הם ננעצו בחיינו מאוחר יותר. שלולית גדולה הקיפה את פיטר פן, והוא היה נוקשה. תריס החזית נישא מאחוריו כחומה נסדקת, חומה שנצבעה בגוון כחול חמקמק לא קלסי. גוונים כאלה מסומנים בפלטת היצרן בשמות מאיימים – "עין הסערה", "שמיים כהים", "הרעש הכחול".

יש המאמינים שהכחול הזה הוא רוחני, מרגיע ומיסטי, מקושר לחסד וגם מגן מפני עין הרע. החומה הייתה אמורה לחצוץ בין הפנים והחוץ ולהגן עלינו, הדיירים החדשים ברחוב השושנים פינת הניצנים מצפון לרחוב הנדיב. נדיבות שמיים חסרה שם. אך כל סגולות החומה (שרוחבה 7.76 מטרים, גובהה 3.47 מטרים וכולה תריס חשמלי מבוצר) לא הגנו, לא חצצו ולא שמרו על שלושתנו בבוקר ההוא וגם לא כעבור שלושים ואחד חודשים בדיוק. מאותו בוקר דבר לא היה קלסי. לו ידע זאת האדריכל, אולי היה משנה את התוכנית. זה היה הרגע שבו החלה ההתפצלות. כוחותינו הופרדו, אולי הוא ידע משהו נסתר. אני קפאתי, והוא ירד באחת אל הרצפה, רכן מול פיטר פן, פנה אליו ברוך וניסה לשכנע אותו לקום. בחמלה רבה נשא אותו אל מרפאת הווטרינרית. אני זוכרת את תנועות הליטוף שלו על גב החתול כשהזרים לו אנרגיית החלמה וניסה לאוששו בידיו הרגישות, הנבונות והמחייכות. הידיים האלה מוססו תמיד את פחדיי. גם באותו בוקר למרגלות החומה הנסדקת הן ניסו להרגיע אותי.

פיטר פן היה כרוך אחריו. זכור לי יום שניתר בו אל הג'יפ בחצר הבית, וממנו דילג בקלילות אל כתפי בעליו, ונפרס עליהן כמו פרווה יוקרתית בלבן בוהק. הוא היה חתול אשפתות שנעשה לזכר אלפא והתמסר ברוך, צפה בעמלנות הגברית, המשוררת, החורזת והמלחימה את רקמת המתכת של הג'יפ כמו שותף פעיל במלאכת הגברים. ואחר כך התנמנם לו בקרני השמש. פיטר פן היה חתול שובב, גם הוא ריכך ומוסס את פחדיי. שניהם היו שובבים. צמד חמד כמו צילי וגילי.

אני קפאתי ואני זוכרת היטב את הרגע. שום דבר לא עזר – טיפולים מתישים, אשפוזים ואשליות. דוקטור מיכל המליצה לתת לפיטר פן הגור הקשיש שלנו ללכת, והוא התכווץ, נפרד והמתין מחוץ למרפאה. אולי חש שמסדרון באורך חמש־עשרה שנים מקשר ביניהם. מיכל התהלכה ברקע. נשמותיהם נפרדו מרחוק. אולי חשו את שאני לא ידעתי. ננטשתי לבדי עם החתול ברגעיו האחרונים. נשארתי לידו זקופה, החזקתי, ליטפתי ומלמלתי לעצמי. והמשכן התחיל להתרוקן.

לו נשאר פיטר פן בחיים, ליבו הגורי היה נשבר שלושים ואחד חודשים מאוחר יותר.

אז התמלא המשכן בזרים והתרוקן שוב.

אולי המזל היה לצידו.

הרי פיטר פן היה חתול עדין – עדין מאוד.

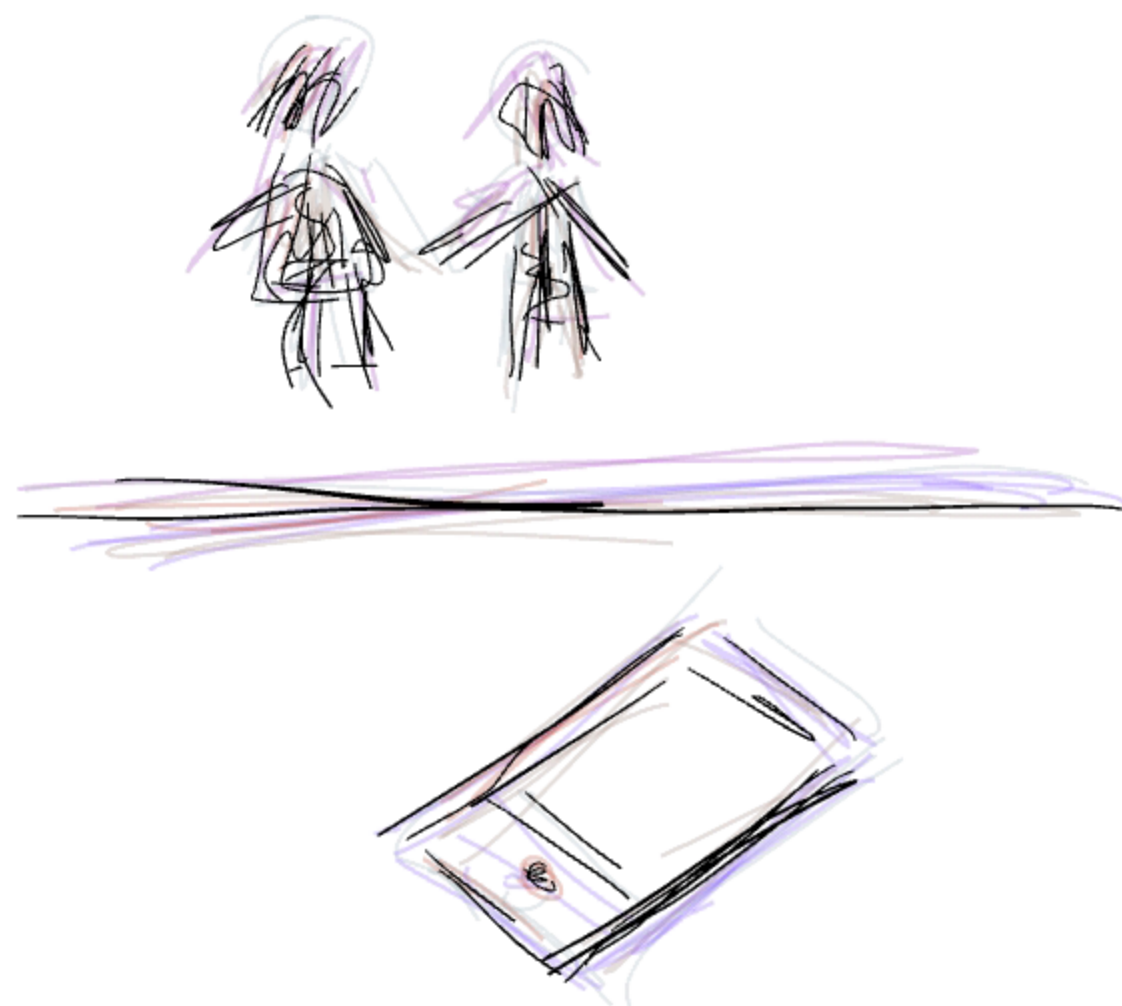

טלפנתי ולא ענית
ונזכרתי שבטח מחר
או לא שמעת
או עם הילדה

ונזכרתי שלא ענית
ובטח הבנת שמחר
או מאחר
או עם הילדה

ואיך פעם צעקנו
ולא שמענו
או כעסנו בשתיקה
והיינו הילדה.

וְלֹא יִדְעֵתִי אֵיךְ לְחַבֵּק אֶת צַעֲרְךָ
שֶׁהִנַּחְתָּ עַל קַעֲרַת לִבִּי
יִשְׁבְּתִי לְצַד דְּמָעוֹתֶיךָ
וּבִינֵינוּ
שְׁתִּיקָה חֲמִימָה.

שיר לעמרי ולגל

אני זוכרת
אחרי הפרדה
הייתי באה אליכם לדינה ברחוב המעלות
והיינו שותים יין
וצוחקים
והיינו מתחבקים
ובוכים
ואהבתי אתכם אהבה שהרחיבה לי את הלב
ומאז הוא לא התפוגג
כמו חלצה ששאלתי מכם
והבד נמתח
עד שאמרתי
לא חשוב, תשאירי אצלך.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עורכת משנה: עמליה ויניק
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

http://twitter.com/motiv_magazine

info@motiv-magazine.co.il

054-337-1373

[מוטיב \(כתב עת\) \[http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_\\(כתב_עת\\)\]\(http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_\(כתב_עת\)\)](http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בכתב העת שלנו.
הגיליון הבא של מוטיב יראה אור בעוד כחודש, ונושא: "עקבות".

עקבות הן זיכרונות, לפעמים זיכרונות טריים לזמן קרוב ולפעמים זיכרונות של משהו רחוק, שכבר לא קיים. לפעמים הן נמחקות בתוך רגע עם גלי הים, ולפעמים הן נשארות חקוקות לאלפי שנים באבן.

אבל עקבות אינן רק זיכרונות למשהו שעבר, אלא גם נתיב של רמזים שיכול להוביל אותנו אל מקום בעתיד או אל לימוד ושינוי בתוכנו.

ספרו לנו אילו עקבות מצאתם או הייתם רוצים למצוא. ספרו לאיזה מסע הובילו העקבות - לאן ציפיתם להגיע ולאן הגעתם בעקבות דברים דוממים שנשארו.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/2/2021 לכתובת הדואר האלקטרוני:
info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.